

Arrest

nr. 292 442 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 288 289 van 28 april 2023 houdende de heropening van de debatten.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, vertegenwoordigd door haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 maart 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 1 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 31 juli 2020 en 9 maart 2021.

1.3. Op 17 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de commissaris-generaal op 8 november 2021 ingetrokken. Bij arrest nr. 264 132 van 23 november 2021 werd het door verzoeker, tegen de intussen ingetrokken beslissing, ingestelde beroep verworpen.

1.4. Op 10 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd aangetekend verzonden op 14 maart 2022.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Hazara te zijn. U bent een moslim van sjiitische strekking. U bent geboren in het dorp Miradina, gelegen in het district Malestan van de provincie Ghazni. Uw moeder overleed tijdens de bevalling, en uw vader overleed toen u twaalf jaar oud was. U ging hierna bij uw paternale oom A.(...) wonen, die eveneens in Miradina woonde, totdat u zestien jaar was. U bent nooit naar school geweest, maar hielp uw oom met zijn dieren. U werkte eveneens als chauffeur, en u vervoerde mensen van Ghazni (stad) naar uw district Malestan. Toen u zestien jaar oud was huwde u, in de zomer van 1382, met uw echtgenote, R.(...). In sowr of jowzaa 1383 (20 april 2004 – 20 juni 20 04) werd uw auto tijdens een van uw ritten tegengehouden door vier mannen die twee van uw passagiers ontvoerden. U informeerde de politiecommandant hierover die u eveneens verhoorde. Een maand later werden de vier mannen gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis. U bent hierna gecontacteerd door de familieleden van deze mannen die u beschuldigden van spionage. Een week na hun arrestatie werd u tijdens een rit tegengehouden door de familieleden die u daar hebben aangevallen, en in elkaar hebben geslagen. U verbleef vervolgens nog een week thuis, waarna u in de zomer van 1383 (20 maart 2004 - 20 maart 2005) Afghanistan verliet en alleen naar Iran verhuisde. In Iran vestigde u zich in de stad Karach, gelegen in de provincie Alborz. Een jaar later, in Asad 1384 (23 juli 2005 – 22 augustus 2005), verhuisden uw echtgenote en dochter S.(...) eveneens naar Iran. U werkte in het zwart in de bouw, en deed arbeiderswerk. U en uw vrouw kregen in Iran nog twee andere kinderen, uw zoon A.(...) en dochter B.(...). Tot 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) verbleven jullie op illegale wijze in Iran. Daarna konden jullie bij de Afghaanse ambassade in Iran een familiepaspoort aanvragen, waarmee u eveneens een visum kreeg. U kreeg bovendien een werkvergunning en uw kinderen konden zich daarna ook inschrijven op school. Vlak voor uw vertrek uit Iran vond er op uw werk een arbeidsongeval plaats waarvoor uw collega overleed. U werd hiervoor verantwoordelijk gehouden door de familie van uw collega, die dreigden klacht neer te leggen tegen u. U besloot vervolgens, voordat er een klacht werd ingediend, in het najaar van 2015 Iran te verlaten samen met uw zoon A.(...). Uw vrouw en twee dochters bleven in Iran.

U reisde vervolgens samen met uw zoon naar Zweden, waar u op 12 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde daar dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in asad 1394 (23 juli 2015 – 22 augustus 2015) in Afghanistan heeft gewoond en dat u in Afghanistan gevisieerd werd daar u bijbels (had) verkocht in Kabul in opdracht van een bedrijf waar u voor gewerkt had. U haalde tevens aan dat u niet meer in de Islam geloofde. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming in Zweden legde u uw taskara en een Afghaans paspoort voor, alsook een werkkaart en een attest ter staving van uw tewerkstelling. Op 16 april 2018 namen de Zweedse asiendiensten een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en u geen risico op ernstige schade liep. Hierbij werd eveneens besloten dat u gerepatrieerd kon worden naar Afghanistan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Uw beroep werd op 2 januari 2019 per arrest verworpen door de administratieve rechtbank te Lulea. U ging in beroep tegen deze beslissing, en vroeg de hoogste migratierechtbank over te gaan tot onderzoek. Op 18 februari 2019 weigerde de Hoogste Migratierechtbank te Stockholm uw verzoek en bevestigde zij per arrest de op 2 januari 2019 genomen beslissing van de migratierechtbank te Lulea. Voordat Zweden u kon repatriëren naar Afghanistan, verliet u Zweden samen met uw zoon en reisde u door naar België, waar u samen met uw zoon op 25 maart 2019 aankwam. U diende zes dagen later, op 1 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van de mannen die door uw verklaringen werden gearresteerd. Na uw vertrek uit Iran, verlieten uw vrouw en dochters in 1398 (21 maart 2019 – 20 maart 2020) eveneens Iran, en reisden zij naar Turkije, waar zij heden verblijven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten voor: twee originele Iraanse geboortecertificaten van uw kinderen, een originele Iraanse werkvergunning, een kopie van uw Afghaanse paspoort, originele vaccinatiekaarten van uw kinderen, originele schooldocumenten van uw kinderen, een origineel document van het Kefalat, een origineel taekwondo certificaat van uw zoon, schoolfoto's van uw dochter, originele foto's van uw gezin, kopie van de taskara's van uw gezin, een kopie van de Turkse immigratieregistratie van uw vrouw en dochters, de originele verzendenveloppe van uw documenten, alsook een medisch attest ter staving van uw oorprobleem.

Op 17 augustus 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door u verklaarde verblijfplaatsen alvorens uw komst naar België enerzijds, en anderzijds dat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Op 10 september 2021 tekende u bij de Raad voor Vreemdelingen (RvV of de Raad) beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS. U voegde geen nieuwe documenten toe aan het verzoekschrift gericht aan de Raad. Op 10 november 2021 trok de Commissaris-generaal de genomen beslissing in naar aanleiding van de machtsovername door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees dient te worden beoordelen ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken (CGVS I, p.5), en op het feit dat Iran vooralsnog niet wordt aanzien als een veilig derde land moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt, beoordeeld worden. De problemen die u in Iran kende worden hier derhalve buiten beschouwing gelaten. Het CGVS wijst er hierbij nog op dat er tevens ernstige twijfels zijn aangaande (de omstandigheden van) uw verblijf in Iran (zie infra).

Rekening houdend met uw verklaringen aangaande uw vrees ten aanzien van het land waarvan de nationaliteit draagt, Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u geïsoleerd te worden naar aanleiding van beschuldigingen van spionage voor en collaboratie met de overheid. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert, en wel om volgende redenen.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat uw algehele geloofwaardigheid al op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat u zich tijdens uw asielprocedure in Zweden op een volledig ander asielaas beriep, namelijk dat u bijbels verkocht in Afghanistan. Dat u nu plots op de proppen komt met een volledig nieuw asielaas, waarbij u volgens uw verklaringen, in tegenstelling tot wat u in Zweden verklaarde, zelfs niet eens meer in Afghanistan woonde, komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede, integendeel (map Landeninformatie – document 1).

Gevraagd naar uw Zweedse asielprocedure geeft u bovendien toe dat u niet enkel valse verklaringen hebt afgelegd, maar daarbij eveneens valse documenten hebt gekocht en voorgelegd hebt aan de Zweedse asioldiensten (CGVS I, p.17). De vaststelling dat u doelbewust gepoogd hebt de Zweedse asioldiensten te misleiden en hiervoor niet schuwde (ver)vals(t)e documenten neer te leggen brengt uw geloofwaardigheid ernstig in diskrediet. Het CGVS stelt zich dan ook de vraag wat u zou weerhouden dit nogmaals te proberen ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Deze vraag blijkt bovendien terecht nu vastgesteld wordt dat u ook in het kader van uw huidig verzoek allerm minst overtuigende en geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw nieuwe asielmotieven. Zo verklaart u vooreerst dat u aan het werk was als taxichauffeur wanneer uw auto door vier onbekende mannen tegenhouden werd, waarna zij twee van uw passagiers ontvoerden (CGVS I, p.27). Uw verklaringen over de identiteit van deze vier personen zijn echter incoherent en tegenstrijdig, waarmee u de geloofwaardigheid van dit element in uw asielaanvraag ondermijnt. U stelt dat u hun namen kent daar zij gearresteerd werden en dat zij als soldaten voor het districtshuis werkten (CGVS I, p.30). Gevraagd voor welke overheidsdienst zij werkten verklaart u dat zij als 'soldaten voor het districtshuis werkten' (CGVS I, p.30), maar kunt u geenszins duiden voor welke dienst exact. U tracht dan nog te verklaren dat zij voor de politie, maar niet de lokale politie werkten, vooraleer u toegeeft het niet te weten (CGVS I, p.30). Tijdens uw tweede gehoor spreekt u dan weer nergens over de politie en heeft u het over 'gewone soldaten' werkzaam voor het districtshuis (CGVS II, p.6). Aangaande de identiteit van uw twee ontvoerde passagiers weet u eveneens bijster weinig, daar u niet verder komt dan te verklaren dat het 2 Pashtun waren. U kent hun namen niet, wat toch opmerkelijk is daar u het CGVS wel weet te vertellen dat het zonen of neven van M.(...) H.(...) waren. Tijdens uw tweede onderhoud heeft u het dan plots over een zoon en een neef van M.(...) H.(...) (CGVS II, p.4). Dat u in dat geval geen enkel idee heeft van de identiteit van uw ontvoerde passagiers is evenwel niet aannemelijk (CGVS I, p.29). Uw verklaringen komen nauwelijks doorleefd over en zijn allesbehalve gedetailleerd. Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw aanvraag waarvan u geen kennis heeft.

U vervolgt uw aanvraag met te stellen dat u na deze ontvoering doorreed naar het districtshuis waar u de politiecommandant inlichtte en u eveneens samen met hem terugreed naar de plaats van de ontvoering (CGVS I, p.25). U verklaart dat u dit vertelde tegen commandant K.(...) H.(...) I.(...), het hoofd van de politie. Het districtshoofd zou eveneens aanwezig zijn geweest. Gevraagd of het de commandant van de nationale of de lokale politie (arbaki) was, blijft u het CGVS een antwoord schuldig en stelt u eenvoudigweg dat hij voorgesteld werd door de overheid. Daar u eveneens verklaart dat hij sedert lange tijd commandant was is het evenwel opmerkelijk dat u dit niet weet (CGVS II, p.9). Wederom zijn uw verklaringen weinig gedetailleerd en kunnen deze niet overtuigen.

Het CGVS merkt evenwel op dat u aangaande de vermeende ontvoering van uw passagiers noch ten aanzien van het vermeende incident waarbij u mishandeld werd (zie infra), geen enkel document ter staving voorlegt ondanks het contact met de Afghaanse overheid over deze vermeende incidenten (CGVS II, p.9 & 10). Het CGVS is derhalve niet in staat uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven derhalve louter blote beweringen en kunnen aldus niet overtuigen.

Verder geeft u aan dat de vier mannen verantwoordelijk voor de ontvoering van uw passagiers ongeveer een maand na het incident werden opgepakt. U werd hierna geïnterviewd en mishandeld door de familie van deze man(nen) (CGVS I, p.25). Het CGVS stelt echter vast dat u ook aangaande dit vermeende incident, dat volgens uw verklaringen uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan vormde, tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart u vooreerst dat u een week na de ontvoering naar Iran bent vertrokken, een verklaring die geenszins in overeenstemming is te brengen met uw verklaring dat de mannen pas een maand na de ontvoering werden opgepakt en u toen nog in Afghanistan verbleef (CGVS I, p.27-28 & CGVS II, p.7). Even later spreekt u dan weer over tien tot vijftien dagen nadat u mishandeld werd (CGVS II, p.12). U bent tijdens beide persoonlijke onderhouds gesprekken geweest op het grillige karakter van uw verklaringen omtrent de tijdslijn van deze verklaringen, maar zelfs na deze confrontaties schenkt u op geen enkele manier klare wijn over de periode tussen deze incidenten en blijft u zichzelf doorlopend tegenspreken. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande cruciale en centrale elementen in uw asielaanvraag komt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen moeilijkheden allerm minst ten goede.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hierbij nog het volgende op ten aanzien van uw opmerkingen over de tolk die u bijstond tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op de zetel van het CGVS, alsook op uw verklaring dat u geen Dari spreekt, maar een Hazara-dialect (CGVS I, p.32-33). Het CGVS merkt hieromtrent echter op dat u, tot op het moment dat er tegenstrijdigheden in uw aanvraag aan het licht kwamen, geen problemen aankaartte in dat verband of ook maar enige opmerking maakte dat u de desbetreffende tolk slecht zou verstaan. Gedurende uw tweede onderhoud, waar u eveneens in het Dari gehoord werd, waren er evenmin problemen met de tolk en/of de vertaling vanuit het Dari. Indien er onduidelijkheden optraden werden deze direct uitgeklaard. Dat u, in uw eerste persoonlijke onderhoud, gewag maakte van problemen met de vertaling is dan ook niet ernstig te nemen. Het aanhalen van het probleem met de tolk aanwezig bij uw eerste persoonlijk onderhoud, alsook uw verklaring dat u geen Dari spreekt lijken dan ook enkel vanuit een opportuun oogpunt te gebeuren, enkel en alleen met het doeleinde om door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud, te kunnen verklaren. Het CGVS wijst er in het kader van bovenstaande

vaststellingen ten overvloede nog op dat er een kopie van de notities van beide persoonlijke onderhouds werd overgemaakt aan u en uw raadsman, maar dat er geen opmerkingen werden geformuleerd.

Uw verklaringen over uw vermeende mishandeling raken bovendien kant noch wal. Gevraagd door hoeveel personen u bent aangevallen antwoordt u volledig naast de kwestie en verklaart u vooreerst dat er 50-60 personen aanwezig waren. (CGVS II, p.10). Wanneer u even later opnieuw gevraagd wordt door hoeveel mensen u in elkaar bent geslagen krabbelt u plots terug en stelt u dat u de personen niet hebt gezien en dat u ook niet weet door hoeveel personen u in elkaar bent geslagen (CGVS II, p.11). Indien u de personen niet hebt gezien is het dan ook de vraag hoe u weet dat het, zoals u reeds verklaarde, daadwerkelijk de familieleden van de ontvoerders betrof. Bovenstaande verklaringen zijn bovendien op geen enkele wijze in overeenstemming te brengen met uw verklaringen van het eerste persoonlijke onderhoud waar u nog verklaarde dat u de broer van de geëxecuteerde ontvoerder zag en dat hij u sloeg (CGVS I, p.27). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen nog daargelaten, wijst het CGVS u er opnieuw op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Waar u ter staving van deze aanval een in België opgesteld medisch attest betreffende uw oorproblemen voorlegt (map documenten – document 14) merkt het CGVS evenwel op dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke toestand van zijn patiënt, in casu uw gehoorverlies. Daargelaten dat hij, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak kan doen over de fysieke oorzaak van het gehoorverlies, wijst het CGVS erop dat een arts evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kan schetsen waarbij het gehoorverlies werd opgelopen noch uitspraak kan doen over de redenen waarom het incident plaatsvond waarbij het gehoorverlies optrad. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om een vrees vervolging of een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Het CGVS beklemtoont dat een medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwondingen het gevolg zijn van mishandelingen, zoals u verklaart, *quod non in casu*. Daarenboven zijn de vaststellingen in het medisch attest dat u voorlegt allerm minst in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. Zo stelt het attest dat u sedert vier jaren last heeft van geruis in uw linkeroor, wat opmerkelijk is te noemen daar de vermeende behandeling reeds in 2004 plaatsvond, zijnde ongeveer zeventien jaar geleden. Wat er ook van zij, documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

De waarachtigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen vrees jegens deze familieleden wordt tot slot ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat uw paternale oom, die u bijstond gedurende uw problemen alsook met u meeging naar het districtshuis na uw mishandeling, de afgelopen zestien jaar zonder significante problemen in het dorp kon blijven wonen (CGVS I, p.11-12 & 32).

Bovenstaande opeenstapeling van tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p.2 & CGVS II, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde verblijf in de stad Karach, geleden in de provincie Alborz van Iran. Alhoewel het CGVS an sich niet in twijfel trekt dat u wellicht, al dan niet met uw gezin, op enig moment gedurende een bepaalde periode in Iran woonachtig was, wijst het CGVS er op dat uw verklaringen aangaande uw verblijf in Iran zodanig ongeloofwaardig en tegenstrijdig zijn dat de periode en omstandigheden van dit vermeende verblijf in Iran volstrekt onduidelijk zijn. Er zijn daarnaast ernstige twijfels over uw verblijfsstatuut in Iran en de authenticiteit van de documenten die u hieromtrent voorlegt.

Het CGVS verwijst hierbij vooreerst integraal naar de beslissing genomen door de Zweedse asiendiensten en in navolging van de asiendiensten, eveneens door arresten van de migratierechtbanken in het kader van de behandeling van uw beroep (map Landeninformatie – document 1). Daarnaast wenst het CGVS opnieuw aan te halen dat er reeds werd vastgesteld dat u niet enkel valse verklaringen hebt afgelegd in Zweden, maar daarnaast eveneens valse documenten hebt gekocht en voorgelegd hebt aan de Zweedse asiendiensten (CGVS I, p.17). Daarenboven beperken uw tegenstrijdige verklaringen zich niet louter tot uw ingeroepen asielmotieven, maar hebben deze eveneens betrekking op uw verblijfplaatsen, uw werkzaamheden, uw familiesamenstelling alsook uw (familiaal) netwerk in Iran en in Afghanistan, met als gevolg dat u op geen enkele manier klare wijn schenkt over de omstandigheden van uw verblijf in Iran en/of Afghanistan, nochtans allen essentiële elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Zo verklaarde u tijdens uw Zweedse asielprocedure dat u na het overlijden van uw ouders bij uw enige paternale oom bent gaan wonen (map Landeninformatie – document 1: asielonderzoek, p.4-5). Op het CGVS herhaalt u dat u bij uw paternale oom bent gaan wonen na de dood van uw ouders, maar stelt u plots niet enkel twee paternale ooms te hebben, maar eveneens twee paternale tantes, waarvan 1 tante sedert vijf jaar in Pakistan woont (CGVS I, p.11-12). Dat u zich plots lijkt te herinneren dat u meer dan een paternale oom heeft kan alleszins niet overtuigen. Over uw verblijf bij uw oom stelde u in Zweden daarenboven dat u op zestienjarige leeftijd in 1381 naar Iran trok, waar u gedurende twee jaar illegaal verbleef en in de bouw werkte. U keerde op achttienjarige leeftijd echter terug naar Afghanistan om te huwen (map Landeninformatie – document 1: asielonderzoek, p.5-6). Deze verklaring is op geen enkele wijze in overeenstemming te brengen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar u immers nog verklaarde dat u in de zomer van 1382, voor uw vertrek naar Iran in 1383, huwde (CGVS I, p.13-14). Het feit dat u louter mist spuit over uw daadwerkelijke verblijfplaats gedurende de periode 1381-1383 daargelaten, kan het CGVS evenwel niet inzien om welke reden u over een element als uw huwelijk valse verklaringen diende af te leggen gedurende uw asielprocedure in Zweden daar deze losstonden van uw frauduleus asielrelaas. De tegenstrijdigheden omtrent uw familiaal netwerk stoppen daar echter niet, aangezien u in Zweden eveneens verklaarde dat uw echtgenote in Iran verbleef samen met haar zus (map Landeninformatie – document 1: asielonderzoek, p.6). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vrouw geen familie in Iran heeft (CGVS II, p.23). Het moge duidelijk zijn dat u ook geen zicht wenst te beiden op uw familiesamenstelling en de verblijfplaatsen van uw familieleden, een vaststelling die uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnt, en dat in ernstige mate.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw familiesamenstelling zijn bovendien opzienbarend en doen het vermoeden dat u (wederom) bedrieglijke verklaringen aflegt en (ver)vals(t)e documenten voorlegt louter toenemen. Zo legt u ter staving van uw kinderen de Iraanse geboortecertificaten voor van uw zoon en een van uw dochter, alsook een ziekenhuisattest (map documenten – document 1). De

vaststelling dat uw twee kinderen over een Iraans geboortecertificaat beschikken is opzienbarend daar zij Afghaanse staatsburgers zijn en geen Iraanse staatsburgers. Uit de objectieve landeninformatie beschikbaar op het CGVS blijkt tevens dat Afghaanse vrouwen die bevallen in Iran een ziekenhuisattest ontvangen waarmee zij, afhankelijk van de verblijfsstatus van de moeder, hun kind kunnen inschrijven bij het BAFIA of een taskara kunnen aanvragen bij de Afghaanse ambassade (map Landeninformatie – document 2). Dat u als Afghaanse vluchteling op de proppen komt met originele Iraanse geboortecertificaten is dan ook geenszins aannemelijk. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op deze opmerkelijke vaststelling gewezen wordt, waarbij u gewezen wordt op het feit dat een Iraans geboortecertificaat toegang geeft tot een nationaliteitsprocedure (map Landeninformatie – bron 3, p.9), stelt u dat dit document vaker aan kinderen gegeven werd, een verklaring die geenszins steun vindt in de algemeen beschikbare informatie (CGVS II, p.23). Waar u nog verklaart dat er Afghaans-Iraanse families waren die dit document kregen, wijst het CGVS erop dat deze situatie geenszins betrekking heeft op uw eigen situatie daar u verklaart dat zowel u als uw vrouw Afghaanse staatsburgers zijn (CGVS II, p.23 ; CGVS I, p.13). De verwijzing naar deze situatie is aldus niet dienstig en kan niet uitklaren hoe twee Afghaanse staatsburgers Iraanse geboortecertificaten konden verkrijgen. De opmaak van deze geboortecertificaten is bovendien opvallend daar op beide certificaten de naam van de kinderen ontbreken. De vaststelling dat een van de dokters die het certificaat opmaakte tevens dezelfde achternaam heeft als u is bovendien op zijn minst toevallig te noemen. Bovendien vermeldt een van de geboortecertificaten een ander geboortjaar (van u zelf) dan hetwelk u opgeeft en in uw overige documenten genoteerd staat. De documenten komen aldus gefabriceerd over en kunnen niet overtuigen. Het CGVS blijft aldus in het ongewisse over de daadwerkelijke geboorteplaats van, ten minste, twee van uw kinderen. De door u voorgelegde taskara van uw kinderen kunnen evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. U verklaart immers niet alleen dat iemand anders deze voor u heeft aangevraagd in Afghanistan (CGVS II, p.19), maar uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (map Landeninfo – bron 4) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

Ter staving van uw verblijf in Iran verklaart u vooreerst dat u zich in het jaar 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) registreerde bij het BAFIA waarna jullie een familiepaspoot ontvingen en een werkvergunning (CGVS I, p.22). U lijkt hiermee naar het Comprehensive Regularisation Plan (CRP) te verwijzen, een registratieronde voor niet-geregulariseerde Afghaanse vluchtelingen die liep in de periode 2010-2012 (map Landeninformatie – bron 2). Uit de algemene landeninformatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat er in het kader van de CRP veel valse paspoorten met valse Iraanse visa in omloop waren (map documenten – document 4). Daarenboven wijst het CGVS erop dat u dit paspoort niet voorlegt gedurende uw Belgische asielprocedure noch tijdens uw procedure in Zweden. In Zweden verklaarde u in eerste instantie zelfs dat u geen andere identiteitsdocumenten dan een taskara bezat (map documenten – document 1: asielonderzoek, p.2). Uw verklaringen rondom dit paspoort en de werkvergunning, die u dan weer wel origineel voorlegt (map documenten – document 2), raken bovendien kant noch wal. Bevrraagd over deze documenten en de vernieuwing ervan, stelt u dat u iedere drie maanden naar het vluchtelingendepartement moest voor een nieuwe stempel in uw paspoort, alsook dat u uw werkvergunning moest laten verlengen. U stelt hierbij dat het vluchtelingendepartement dan gedurende een maand uw paspoort inhield (CGVS II, p.16-17). Dat u gedurende een derde van de duur uw paspot, toch uw verblijfsdocument kwijt was, en dus geen andere manier bezat om uw legaal verblijf aan te tonen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Wanneer u op deze vaststelling gewezen wordt steekt u een betoog af over de drukte bij de Kefalat kantoren en dat het gestempeld dient te worden door het ministerie van binnenlandse zaken en het vluchtelingendepartement, waar het Kefalat trouwens onderdeel van uit maakt, een betoog dat niet kan overtuigen. Des te meer gezien u nadien verklaarde dat de werkvergunning die u voorlegt gedurende zes maanden geldig was en niet drie maanden zoals u eerder aangaf (CGVS II, p.17). Uit de vertaling van dit document blijkt evenwel dat de kaart acht maanden geldig was (map documenten – document 2). Uw verklaringen houden aldus geen steek. Indien u daadwerkelijk in het bezit was van een authentieke werkvergunning en deze veelvoudig vernieuwde kan er verwacht worden dat u hieromtrent correcte en coherente informatie kan verschaffen, quod non. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat u aangaande uw arbeidsverleden in Iran geen enkel document voorlegt ter staving, toch opmerkelijk daar u verklaarde op legale wijze te hebben gewerkt. Het CGVS is derhalve niet in staat uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan, en uw verklaringen blijven aldus (wederom) louter blote beweringen.

Uw verklaringen omtrent de huidige locatie van dit familiepaspoot raken bovendien kant noch wal. U stelt dat, ten tijde van uw vertrek, het Kefalat uw paspoort in hun bezit had (CGVS II, p.17), maar legt geenszins bewijs noch een fiche voor ter staving van deze inname. U stelt hierbij tevens dat uw vrouw tevergeefs getracht heeft het paspoort terug te krijgen van het Kefalat. De vaststelling dat zij het familiepaspoot, tevens haar en de kinderen hun verblijfsvergunning, niet terugkregen is evenwel opmerkelijk daar het Kefalat hen ogenschijnlijk wel nog andere documenten uitreikte waarmee de kinderen naar school gingen

(CGVS II, p.18). Gevraagd om welke reden zij deze documenten wel aan uw vrouw gaven, maar niet het familiepaspoot stelt u eenvoudig weg dat de paspoortprocedure was afgelopen en niet meer geldig was. De waarachtigheid van deze verklaring in het midden gelaten ziet het CGVS evenwel niet in om welke reden uw echtgenote het beweerde verlopen paspoort, toch een Afghaans identiteitsbewijs en geenszins eigendom van de Iraanse overheid, teruggaf.

Uw verklaring dat uw echtgenote gedurende vier jaren na uw vertrek uit Iran zonder enig vorm van (mannelijk) netwerk - u noch uw echtgenote hebben immers familie in Iran - verbleef is bovendien allerm minst aannemelijk (CGVS II, p.13). Des te meer gelet op de positie van een vrouw in een patriarchale samenleving, die daarbovenop een illegaal verblijvende Afghaanse vluchteling is met twee minderjarige dochters. Het CGVS stelde daarbij reeds vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw familiaal netwerk in zowel Afghanistan als in Iran, en dat u geen zicht biedt op uw daadwerkelijke familiesamenstelling (zie supra). Uw algehele geloofwaardigheid komt steeds meer op de helling te staan.

U legde tevens een kopie voor van de identificatiepagina van uw Afghaanse paspoort dat u in Zweden aanvraagde bij de Afghaanse ambassade (map documenten – document 2). Uw verklaringen over de manier waarop u dit paspoort in Zweden verkreeg zijn echter opmerkelijk. Gelet op het feit dat u, in tegenstelling tot wat u in Zweden beweerde, wel degelijk al in het bezit van een Afghaanse paspoort was werd u gevraagd hoe u in de ambassade kon verklaren waarom u dit eerdere paspoort niet kon voorleggen. U beweerde dat het familiepaspoot dat u in Iran verkreeg een (hand)geschreven paspoort was dat niet geregistreerd werd en aldus niet gecontroleerd kon worden door de ambassade (CGVS II, p.20). Daar u verklaarde dat uw familiepaspoot uitgegeven in Iran slechts twee jaar geldig was -een opvallende verklaring an sich- en dat u dit aldus heeft laten vernieuwen is het evenwel opmerkelijk dat u nog in het bezit was van een handgeschreven paspoort, daar uit de objectieve landeninformatie evenwel blijkt dat Afghanistan reeds in 2011-2012 begonnen is met de uitgifte van zogenaamde machine-readable paspoorten ter vervanging van de handgeschreven paspoorten (map Landeninformatie – bron 5). Het is aldus niet aannemelijk dat zij u bij de verlenging in 2013 u opnieuw een handgeschreven paspoorten uitreikten. Daarenboven is evenmin aannemelijk dat de ambassade, toch onderdeel van de Afghaanse overheid, op geen enkele wijze bijhield welke paspoorten zij uitgaf. Dat er van uw eerder uitgegeven paspoort geen spoor te bekennen was in de administratie is bovendien louter een blote bewering die u geenszins kan staven.

Er kunnen bovendien vraagtekens worden gezet bij de authenticiteit van uw taskara op basis waarvan u uw Afghaanse paspoort bij de ambassade verkreeg. U stelt hieromtrent dat u uw taskara voorlegde waarna u een paspoort verkreeg. Zoals u zelf verklaarde twijfelde Zweden sterk aan de authenticiteit van uw taskara, een twijfel die ook nu de kop opsteekt (CGVS II, p.20). Des te meer gelet op uw verklaringen dat uw documenten die u voorlegde gedurende uw Zweedse asielpprocedure gekocht en (ver)vals(t) waren. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat u op basis van een (ver)vals(t)e taskara een Afghaanse paspoort heeft verkregen. Het CGVS beklemtoont hierbij opnieuw het gemak waarmee valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Dit vermoeden worden gesterkt door uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taskara die u heden neerlegt vals is, en dat u nooit een echte taskara gehad heeft (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 02.05.2019, p.10). Wanneer u op deze verklaring gewezen werd veegt u deze vaststelling van tafel en stelt u simpelweg dat u dit niet gezegd heeft (CGVS I, p.5), maar klaart u geenszins uit om welke reden u deze verklaring liet optekenen bij de DVZ. Waar u in het verzoekschrift d.d. 9 september 2021 gericht aan de RvV stelt dat het geenszins mogelijk is na te gaan of de medewerker van de DVZ correct gehandeld heeft wijst het CGVS erop dat hieromtrent moet worden onderlijnd dat een dossierbehandelaar van de DVZ een onpartijdige ambtenaar is die in zijn notities een zo waarheidsgetrouw mogelijke weerslag van het persoonlijk onderhoud maakt en dat deze er bovendien geen enkele baat bij heeft bewust zaken foutief neer te schrijven. Bovendien kregen u, alsook uw raadsman de kans om de door u aangebrachte opmerkingen in het verzoekschrift reeds aan te halen/te verduidelijken tijdens de persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS en/of in het kader van de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, wat zowel u als uw advocaat hebben nagelaten. Het door u opgeworpen argument is aldus niet ernstig te nemen. Des te meer daar u aangaf dat de verklaringen opgetekend door de DVZ weldegelijk aan u zijn voorgelezen (CGVS I, p.4).

Met betrekking tot de overige documenten die u voorlegt, zijnde de originele vaccinatiekaarten van de kinderen, een origineel document van het Kefalat, alsook een origineel taekwondo certificaat van uw zoon, originele schoolfoto's van uw dochter en originele foto's van uw gezin, wijst het CGVS erop dat deze onvoldoende bewijswaarde hebben om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid en onduidelijkheid aangaande uw vermeende verblijf in Iran en de documenten die u hieromtrent voorlegt op te heffen, al dan niet op positieve wijze om te buigen (map documenten – document 4-5 & 7-9). Vooreerst omwille van het gemak waarmee valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie (tegen betaling) te verkrijgen zijn, alsook de vaststelling dat u het niet schuwt (ver)vals(t)e documenten voor te leggen. Ten aanzien van de foto's merkt het CGVS bovendien ten tweede op dat op basis van de foto's

van uw gezin noch op basis van de schoolfoto's van uw dochter(s), waarvan u beweert dat er een aantal al dan niet in Iran zijn genomen, geenszins kan worden vastgesteld dat deze genomen zijn tijdens een duurzaam lang verblijf in Iran noch kan dit uw verklaringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Iran bevestigen. Deze foto's geven bovendien slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werd genomen.

Waar u ten overvloede een kopie van de registratie van uw echtgenote en uw dochters in Turkije voorlegt (map documenten – document 12) wijst het CGVS erop dat dit betrekking heeft op de huidige verblijfplaats van uw echtgenote en dochters, maar geen uitstaan heeft met uw/jullie vermeende verblijf in Iran.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Miradina, gelegen in de provincie Ghazni. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Het CGVS mag van u, in het licht van uw medewerkingsplicht, evenwel correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken en de afgelegde reisroute, quod non in casu. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen maakt het CGVS het, door zijn eigen toedoen, onmogelijk zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

U werd daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 31 juli 2020, alsook tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 9 maart 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van uw persoonlijke onderhouds meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u reeds valse documenten heeft voorgelegd, alsook met de ontstane tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Vooreerst werd u geconfronteerd met de vaststelling dat u in Zweden niet enkel valse verklaringen aflegde aangaande uw asielmotieven, maar eveneens aangaande uw verblijfplaatsen en familiesamenstelling. U reageert met te stellen dat u er, in Zweden valse verhalen en documenten voor u gemaakt werd en dat het allemaal niet klopte. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om welke reden u in dat geval eveneens loog over uw familiesamenstelling alsook uw verblijfplaatsen, stelt u plots dat u omtrent uw familie weldegelijk de waarheid heeft verteld. Wanneer u dan gewezen wordt op tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande uw familiesamenstelling afgelegd in Zweden en in België, blijken uw verklaringen toch niet te kloppen en wijzigt u deze opnieuw (CGVS, p.14). Uw verklaringen blijven na confrontatie onnavolgbaar, incoherent en tegenstrijdig, en lijken telkens te wijzigen indien u op een tegenstrijdigheid gewezen wordt. U bent aldus geenszins in staat de, in veelvoud ontstane, tegenstrijdigheden uit te klaren. Dit verschijnsel doet zich eveneens voor bij de bespreking van de documenten, en de opmerkelijke vaststellingen omtrent deze, door u voorgelegde documenten. Zoals reeds bij de inhoudelijke bespreking van uw documenten werd opgemerkt wijzigt u uw verklaring, of trekt u ze simpelweg in door te verklaren dat u het niet (zo) gezegd heeft, doch biedt u geen enkele valabele uitleg voor de twijfels die het CGVS heeft ten aanzien van uw documenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse én Iraanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Iran heeft verbleven noch dat onder welke omstandigheden dit was, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

De ongeloofwaardigheid van uw verblijfsplaatsen, en de bijbehorende omstandigheden, voor uw komst terzijde geschoven, merkt het CGVS ten overvloede het volgende op.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De

aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatieverrichting niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 6 mei 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 16 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt dat zijn Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist en het feit dat hij hierop in Iran verbleef geen invloed heeft op de vraag naar zijn nationaliteit. Hij benadrukt dat hij niet over de Iraanse

nationaliteit beschikt en, hoewel het CGVS zijn verklaringen ter discussie stelt, duidelijk is dat hij slechts in Iran heeft verbleven. Verzoeker verwijst tevens naar de documenten die hij heeft voorgelegd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de actuele veiligheids-, socio-economische- en humanitaire situatie in Afghanistan, waartoe hij verwijst naar diverse rapporten, artikels en een arrest van de Raad. Verzoeker stipt in dit verband tevens zijn persoonlijke situatie aan, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en – in het bijzonder – in Europa. Verzoeker onderstreept voorts dat hij behoort tot de Hazara, een geviseerde minderheid.

Verzoeker hekelt dat het CGVS niet gebonden is door een eerdere beslissing over het verzoek om internationale bescherming in Zweden en daarentegen in alle onafhankelijkheid dient te oordelen. Verzoeker meent tevens dat geen abstractie kan worden gemaakt van zijn persoonlijke situatie. In dit verband merkt hij op:

“Verzoeker heeft de nationaliteit van Afghanistan. Hij werd geboren op (...) 1986 in het dorp Miradina, gelegen in het district Malestan van de provincie Ghazni. Hij bezit van Hazara etnie. Verzoeker is een moslim van sjiiitische strekking. Verzoeker is nooit naar school geweest. Hij werd verplicht om te zorgen voor de dieren van zijn oom, waardoor hij de kansen ontbeerde om zich intellectueel te ontwikkelen.” Verzoeker betwist dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn aangezien het CGVS bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met voormelde persoonlijke situatie en achtergrond.

Daarnaast meent verzoeker dat geen rekening kan worden gehouden met het verslag van het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij daar niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, hij kort op alle vragen moest antwoorden, de controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is, evenals of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem werd gevraagd om een handtekening te plaatsen.

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stavingstuk: een uittreksel uit UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022 (stuk 3).

3.2.2. Op 28 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) aan de Raad over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022 ;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

3.2.3. Op 13 maart 2023 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) aan de Raad worden met volgende bijkomende stavingstukken, waarvan hij tevens de weblinks vermeldt:

- International Crisis Group *“Afghanistan’s Security Challenges under the Taliban”* van 12 augustus 2022 (stuk 1);
- een uittreksel uit UNHCR *“External Update: Afghanistan Situation #20”* van 1 september 2022 (stuk 2);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen *“Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS”* (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) gelet op het feit dat verzoeker verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en op het feit dat Iran vooralsnog niet wordt aanzien als een veilig derde land, moet in verzoekers geval zijn vrees ten opzichte van Afghanistan worden beoordeeld. De problemen die hij in Iran kende worden derhalve buiten beschouwing gelaten, dit daargelaten er tevens ernstige twijfels zijn aangaande (de omstandigheden van) zijn verblijf in Iran;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas als zou hij bij terugkeer naar Afghanistan vrezen te worden geïnterviewd naar aanleiding van beschuldigingen van spionage voor en collaboratie met de overheid vermits: (a) verzoekers algehele geloofwaardigheid al op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij tijdens zijn asielprocedure in Zweden een volledig ander asielrelaas naar voren schoof en in het kader hiervan zelfs niet schuwde om (ver)vals(te) documenten voor te leggen, (b) verzoeker aangaande de identiteit van de vier personen die hem zouden hebben tegengehouden en twee van zijn passagiers zouden hebben ontvoerd incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij ook aangaande de identiteit van de twee ontvoerde passagiers bijster weinig weet te vertellen, (c) verzoeker ook over de politiecommandant die hij zou hebben ingelicht na deze ontvoering vage verklaringen aflegt, (d) verzoeker geen enkel document ter staving van dit incident voorlegt ondanks het feit dat hij in contact zou hebben gestaan met de Afghaanse overheid over deze vermeende incidenten, (e) verzoeker met betrekking tot de tijdlijn van de hierop volgende visering en mishandeling door de familie van de ontvoerders tegenstrijdige verklaringen aflegt, (f) aangaande verzoekers opmerkingen over de tolk die hem bijstond tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, alsook zijn verklaring dat hij geen Dari maar een Hazara-dialect spreekt moet worden opgemerkt dat verzoeker pas op het ogenblik dat er tegenstrijdigheden in zijn relaas aan het licht kwamen problemen aankaartte met de tolk; hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud eveneens in het Dari werd gehoord en er evenmin problemen waren met de tolk en/of de vertaling vanuit het Dari; verzoeker een kopie van de notities van beide persoonlijke onderhouds kreeg en hierop geen opmerkingen werden geformuleerd, (g) verzoekers verklaringen over zijn vermeende mishandeling kant noch wal raken, met name aangaande de personen door wie hij zou zijn aangevallen, (h) wat betreft het in België opgestelde medisch attest betreffende zijn oorproblemen dient te worden opgemerkt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke toestand van zijn patiënt, *in casu* zijn gehoorverlies, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kan schetsen waarbij het gehoorverlies werd opgelopen noch uitspraak kan doen over de redenen waarom het incident plaatsvond waarbij het gehoorverlies optrad; te meer daar de vaststellingen in het medisch attest niet in overeenstemming te brengen zijn met verzoekers verklaringen, (i) de waarachtigheid, minstens de ernst van de door hem ingeroepen vrees jegens familieleden ernstig wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zijn paternale

oom, die verzoeker bijstond gedurende zijn problemen alsook met hem meeding naar het districtshuis, de afgelopen zestien jaar zonder significante problemen in het dorp kon blijven wonen;

(iii) uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangehaalde verblijf in de stad Karach, provincie Alborz in Iran. Hoewel *an sich* niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker op enig moment gedurende een bepaalde periode in Iran woonachtig was, zijn verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijf in Iran zodanig ongeloofwaardig en tegenstrijdig dat de periode en omstandigheden van dit vermeende verblijf volstrekt onduidelijk zijn en er ernstige twijfels bestaan over verzoekers verblijfsstatuut in Iran en de authenticiteit van de documenten die hij daaromtrent voorlegt, aangezien: (a) integraal verwezen kan worden naar de beslissingen genomen door de Zweedse asielinstanties; verzoekers tegenstrijdige verklaringen zich overigens niet beperken tot de ingeroepen asielmotieven, maar tevens betrekking hebben op zijn verblijfplaatsen, zijn werkzaamheden, zijn familiesamenstelling en zijn (familiaal) netwerk in Iran en in Afghanistan, (b) de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn familiesamenstelling opzienbarend zijn en doen vermoeden dat hij (wederom) bedrieglijke verklaringen aflegt en (ver)vals(te) documenten voorlegt, (c) ook de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn verblijf in Iran niet kunnen overtuigen, te meer daar zijn verklaringen rondom deze stukken kant noch wal raken, (d) het niet geloofwaardig is dat verzoekers echtgenote gedurende vier jaren na zijn vertrek uit Iran zonder enige vorm van (mannelijk) netwerk in Iran verbleef als illegaal verblijvende Afghaanse vluchteling met twee minderjarige dochters, (e) verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zijn Afghaans paspoort in Zweden verkreeg opmerkelijk zijn en er hoe dan ook moet worden op gewezen dat de authenticiteit van verzoekers taskara op basis waarvan hij zijn Afghaans paspoort bij de ambassade verkreeg niet kan overtuigen, (f) de overige documenten die verzoeker voorlegt onvoldoende bewijswaarde hebben om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid en onduidelijkheid aangaande zijn vermeende verblijf in Iran en de documenten die hij hieromtrent voorlegt op te heffen, al dan niet op positieve wijze om te buigen, (h) aangaande de kopie van de registratie van verzoekers echtgenote en zijn dochters in Turkije kan worden vastgesteld dat dit betrekking heeft op hun huidige verblijfplaats, maar geen uitstaans heeft met verzoekers/hun verblijf in Iran;

(iv) door verzoekers gebrekkige medewerking verkeert het CGVS in het ongewisse over waar hij voor zijn komst naar België verbleef, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming;

(v) de ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijfplaatsen en bijhorende omstandigheden terzijde geschoven, kan ten overvloede worden opgemerkt als volgt: (a) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (b) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in*

casu is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling

3.3.5.1. Verzoeker heeft de Hazara-etniciteit en verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Miradina, district Malestan in de Afghaanse provincie Ghazni. Verzoeker werkte als chauffeur en op een dag werd hij tegengehouden door vier mannen die twee van zijn passagiers ontvoerden. Een maand later werden deze mannen gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis, waarna hun familieleden verzoeker beschuldigden van spionage. Een week later werd verzoeker tijdens een rit tegengehouden door de familieleden die hem in elkaar hebben geslagen. Verzoeker verliet Afghanistan tussen maart 2004 en maart 2005 en verhuisde alleen naar Iran, waar zijn echtgenote en oudste dochter hem een jaar later zouden hebben vervoegd. Zij zouden vervolgens tot 2011 à 2012 op illegale wijze in Iran hebben verbleven alvorens zij bij de Afghaanse ambassade in Iran een familiepaspoot konden aanvragen, waarmee zij eveneens een visum verkregen. Daarnaast zou verzoeker op dat ogenblik ook een werkvergunning hebben verkregen en zijn kinderen konden zich nadien ook inschrijven op school. Verzoeker verliet in het najaar van 2015 Iran nadat er een arbeidsongeval zou hebben plaatsgevonden ten gevolge waarvan zijn collega overleed en waar hij verantwoordelijk voor zou zijn gesteld door de familieleden van deze persoon. Ten aanzien van Afghanistan voert verzoeker een vrees om vervolging aan naar aanleiding van beschuldigingen van spionage voor en collaboratie met de overheid.

3.3.5.2. Daargelaten de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen zicht biedt op (de omstandigheden van) zijn verblijf in Iran voor zijn komst naar België en er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht aan de voorgelegde taskara en het Afghaanse paspoort, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn regio van herkomst. Zo schetst verzoeker op gedetailleerde en doorleefde wijze de geografische ligging van zijn dorp, benoemt hij bezienswaardigheden, omschrijft hij de aanwezigheid van rivieren, bazaars, een ziekenhuis en wegen en duidt hij (lokale) vertegenwoordigers aan ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, CGVS *d.d.* 31 juli 2020 (hierna: CGVS I), p. 18-20).

Bijgevolg kan, samen met de commissaris-generaal, worden vastgesteld dat op zich niet wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Miradina, district Malestan in de Afghaanse provincie Ghazni en dat hij over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker dus moet worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. De problemen die verzoeker in Iran zou hebben gekend worden derhalve buiten beschouwing gelaten.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt een vrees voor vervolging naar aanleiding van beschuldigingen van spionage voor en collaboratie met de overheid aannemelijk te maken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoekers algehele geloofwaardigheid al op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij tijdens zijn asielprocedure in Zweden een volledig ander asielrelaas naar voren schoof en in het kader hiervan zelfs niet schuwde om (ver)vals(te) documenten voor te leggen, (b) verzoeker aangaande de identiteit van de vier personen die hem zouden hebben tegengehouden en twee van zijn passagiers zouden hebben ontvoerd incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij ook aangaande de identiteit van de twee ontvoerde passagiers bijster weinig weet te vertellen, (c) verzoeker ook over de politiecommandant die hij zou hebben ingelicht na deze ontvoering vage verklaringen aflegt, (d) verzoeker geen enkel document ter staving voorlegt van dit

incident ondanks het feit dat hij in contact zou hebben gestaan met de Afghaanse overheid over deze vermeende incidenten, (e) verzoeker met betrekking tot de tijdlijn van de hierop volgende visering en mishandeling door de familie van de ontvoerders tegenstrijdige verklaringen aflegt, (f) aangaande verzoekers opmerkingen over de tolk die hem bijstond tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, alsook zijn verklaring dat hij geen Dari maar een Hazara-dialect spreekt, moet worden opgemerkt dat verzoeker pas op het ogenblik dat er tegenstrijdigheden in zijn relaas aan het licht kwamen, problemen aankaartte met de tolk; hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud eveneens in het Dari werd gehoord en er evenmin problemen waren met de tolk en/of de vertaling vanuit het Dari; verzoeker een kopie van de notities van beide persoonlijke onderhouds kreeg en hierop geen opmerkingen werden geformuleerd, (g) verzoekers verklaringen over zijn vermeende mishandeling kant noch wal raken, met name aangaande de personen door wie hij zou zijn aangevallen, (h) wat betreft het in België opgestelde medisch attest betreffende zijn oorproblemen dient te worden opgemerkt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke toestand van zijn patiënt, *in casu* zijn gehoorverlies, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kan schetsen waarbij het gehoorverlies werd opgelopen noch uitspraak kan doen over de redenen waarom het incident plaatsvond waarbij het gehoorverlies optrad; te meer daar de vaststellingen in het medisch attest niet in overeenstemming te brengen zijn met verzoekers verklaringen en (i) de waarachtigheid, minstens de ernst van de door hem ingeroepen vrees jegens familieleden ernstig wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zijn paternale oom, die verzoeker bijstond gedurende zijn problemen alsook met hem meeging naar het districtshuis, de afgelopen zestien jaar zonder significante problemen in het dorp kon blijven wonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht tot de niet aannemelijkheid van het vluchtrelaas wordt besloten, te verklaren of te weerleggen.

Immers, in zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat het CGVS niet gebonden is door een beslissing in het kader van een eerder verzoek om internationale bescherming, *in casu* in Zweden, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. De vaststelling dat verzoeker voor de Zweedse asielinstanties uitgebreide en gedetailleerde, doch andersluidende verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn vluchtrelaas, zijn verblijfplaatsen, zijn werkzaamheden, zijn familiesamenstelling en zijn (familiaal) netwerk in Iran en in Afghanistan, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Er is immers geen rechtsregel die verbiedt dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening wordt gehouden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus geheel op het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoeker merkt doorheen het verzoekschrift op dat om de geloofwaardigheid te beoordelen rekening moet worden gehouden met *“de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd”*. Hij onderstreept in dit verband het feit dat hij nooit naar school is geweest en de kansen ontbeerde om zich intellectueel te ontwikkelen. De Raad wijst erop dat, en dit los van het gegeven of de betrokken verzoeker om internationale bescherming al dan niet analfabeet is, van een verzoeker die beweert in een bepaalde stad, regio en land te hebben verbleven, mag worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij gedurende een aanzienlijke periode beweert te hebben gewoond, alsmede dat hij doorleefde, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn voorgehouden problemen, *quod non in casu*. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (bijlage 26, vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs), hetgeen – in combinatie met de vaststelling dat hij geen zicht biedt op zijn levensomstandigheden voor zijn komst naar België – zijn bewering dat hij analfabeet zou zijn op ernstige wijze relativeert. Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoeker bij het indienen

van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden en in België respectievelijk de leeftijd van negenentwintig en drieëndertig jaar had bereikt.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing in dit verband aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij vreest te zullen worden gevisieerd door de taliban omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland – in het bijzonder in Europa – en het feit dat hij tot de Hazara-etnie behoort, die een gevisieerde minderheid uitmaakt.

Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiïeten, waaronder Hazara, is er sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In de EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota zelf verwijst en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsvername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiïet. De meerderheid van de sjiïtische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiïet.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt over sjiïeten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiïtische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiïeten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsvername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Miradina in het district Malestan van de provincie Ghazni in het zuidoosten van Afghanistan. In de provincie Ghazni maken Pastuns 49 % en Hazara 46 % van de bevolking uit, waarbij de districten Jaghuri, Malistan en Nawur quasi volledig worden bevolkt door Hazara (EUAA-rapport, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, p. 113).

Volgens ACLED (EUAA-rapport, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, p. 114) vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 31 veiligheidsincidenten plaats in Ghazni, 17 werden gecodeerd als geweld tegen burgers, 9 als explosies/geweld vanop afstand en 5 als gevechten. In de COI Focus van 23 september 2022 is er sprake van 39 veiligheidsincidenten.

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 heeft het UCDP in de provincie Ghazni drie conflict-gerelateerde incidenten met twee burgerslachtoffers tot gevolg geregistreerd. Volgens ACLED waren er wel veiligheidsincidenten in de provincie die 27 dodelijke slachtoffers hebben geëist. Het zwaarst getroffen

district was Ghazni (20 veiligheidsincidenten) en Giro (5 veiligheidsincidenten). ACLED schreef veertien veiligheidsincidenten toe aan de taliban, tien aan onbekende gewapende groepen en vijf aan het Afghanistan Liberation Front.

UNOCHA registreerde 273 ontheemden uit de provincie Ghazni van half augustus 2021 tot november 2021. UNOCHA registreerde geen verplaatsingen in of uit de provincie van januari tot begin mei 2022. In een rapport over ontheemding in Afghanistan identificeerde de IOM 27 450 inkomende ontheemden in de provincie Ghazni tussen augustus 2021 en december 2021. Volgens de IOM zouden 672 ontheemden en 1082 personen uit het buitenland in die periode teruggekeerd zijn naar Ghazni, terwijl 26 832 personen naar het buitenland verhuisden. Van 1 januari tot 21 mei 2022 documenteerde UNOCHA 11 733 teruggekeerden uit Iran en 347 uit Pakistan naar de provincie.

In zijn aanvullende nota oordeelt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie als volgt:

“Uit de EASO Afghanistan. Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022, EUAA Afghanistan. Security Situation van augustus 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara’s kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara’s het slachtoffer waren. Dit had echter voornamelijk betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder werden in 2021 in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara’s en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara’s na de val van de vorige regering.

Verzoeker haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op zijn persoon of dat hij hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP is verantwoordelijk voor tal van kleinschalige aanslagen op sjiitische burgers en hun vervoermiddelen in Hazara-wijken in de steden. Tevens pleegde ISKP een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Ook deze aanslagen doen zich vooral voor in de grote steden. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara’s in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Verzoeker brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat verzoeker Hazara is, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken.”

De commissaris-generaal beperkt zich hiertoe.

Uit de EUAA “COI Query Afghanistan Major Legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022 blijkt dat de VN Speciale Rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan in september 2022 verklaarde dat de aanvallen op Hazara in de recente jaren, vaak opgeëist door ISKP, en de historische vervolging van Hazara’s en andere minderheden, systematisch van aard lijken te zijn. De aanvallen weerspiegelen elementen van een organisatorisch beleid, en dragen dus de kenmerken van internationale misdaden, waaronder misdaden tegen de menselijkheid. Human Rights Watch verklaarde eveneens in september 2022 dat ISKP 13 aanvallen op Hazara had uitgevoerd sinds de overname door de Taliban, en dat de groep zou kunnen worden gelinkt aan nog 3 aanvallen, met de dood van minstens 700 mensen tot gevolg.

Het loutere feit dat bevestigende informatie over deze cijfers en over meldingen van een toename van opruiend taalgebruik tegen Hazara, zowel online als in sommige moskeeën, waaronder oproepen om Hazara te doden, niet werd gevonden tussen de bronnen geraadpleegd door EUAA binnen de tijdslimiet van de zoekopdracht, doet geen afbreuk aan de mogelijkheden die het CGVS heeft om de context verder

op te volgen. Gezien verzoekers Afghaanse afkomst en nationaliteit op zich niet worden betwist, lijkt het feit dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn verblijf voor zijn komst naar Europa, hieraan ondergeschikt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota het rapport UNHCR *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan – update I"* van februari 2023 niet heeft gevoegd.

De Raad merkt op dat de persoonlijke onderhouden van verzoeker bij het CGVS plaatsvonden voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021.

Gezien de huidige gewijzigde situatie voor de Hazara in Afghanistan, hierboven geschetst en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. DE SMET